

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mit
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu

Str. Șaguna 8

Șaguna

Abonamente:
Un an 600 Lei. — Șase luni 300 Lei. — Trei luni
150 Lei. — Pentru străinătate un an 1000 Lei. —
Pentru America 8 Dolari

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petiț 10 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Cuvânt către studenții teologi la încheierea anului academic 1942/43

Dumnezeu ne-a ajutat să încheiem un nou an de lucrare duhovnicească întru pregătirea de propoveditori și slujitori ai Domnului Iisus Hristos în mijlocul poporului nostru. Am înaintat în această lucrare copleșiți la tot pasul de o vie conștiință a răspunderii, atât învățătorii cât și învățăceii, pătrunși de adevărul că timpurile actuale tălmăcesc o pretenție mai accentuată din partea lui Dumnezeu, care se adresează nu numai ostașilor ce stau sub ploaia de gloanțe, gata în orice clipă să-și dea viața, ci și tuturor celor dinlăuntrul zonei de războiu. Această conștiință a răspunderii a fost și este pentru noi cu atât mai cutremurătoare, cu cât ne dăm seama că pretențiunea lui Dumnezeu, manifestată în forme atât de severe, ni se adresează nouă, celor ce suntem, sau vrem să fim lumina lumii și sarea pământului, încărcată cu suprema potență. Noi suntem organele prin cari se revarsă și se exercită puterea lui Dumnezeu asupra sufletelor omenești.

De noi depinde în cea mai mare măsură ca puterea Evangheliei să devină din virtuală actuală în sânul omenirii. Dacă sarea menită să conserve ființa umană de corupția și de moartea pe care o provoacă patimile și poftele, se va strica, cu ce se va săra? Ce alt antidot va mai exista care să apere societatea umană de descompunerea adusă de forțele antagoniste ce se ivesc în sânul ei?

Prin urmare, dacă fiecare om trebuie să privească tragicile împrejurări actuale ca o chemare din partea lui Dumnezeu ca să facă și mai deplin din comandamentele evanghelice norme ale vieții sale, preotul trebuie să considere evenimentele de azi ca solii divine cari au să-și spună lui un cuvânt cu totul special.

Pe preot aceste îngrijorătoare întâmplări îl cheamă nu numai la o căință particulară și la îndreptarea vieții, ci la cea mai deplină actualizare a marelui misiuni de propoveditor al lui Hristos, ca singurul nume pe care l-a dat Dumnezeu neamului omenesc spre mântuire. Dela preot se cere, mai ales azi, nu numai să fie personal un om de omenie, ci factorul public cel mai dinamic în slujba Evangheliei. El trebuie să fie trambita cea mai răsunătoare a Duhului Sfânt, ca să copleșască cu sunetul ei toate cântările de sirene cu cari atâtea duhuri ale întunecului vrăjesc auzul omenirii, ducând-o spre prăpastie.

Trăim timpuri asemănătoare cu acelea în cari Dumnezeu a trimis pe profeți în mijlocul oamenilor să le propovăduiască cu putere cuvântul Său, căci altfel va veni prăpădul. Vă recomand să citiți cărțile profetice pentru a să înțelegeți sensul vremu-

rilor noastre și datoria voastră arzătoare de-a pași în fața mulțimilor tălmăcind semnele de foc și de pucioasă în cari ține învăluită Dumnezeu de patru ani istoria. Ceeace se petrecea pe timpul profeților sau ceea ce anunțau ei ca iminent, era floare la ureche față de ceea ce încearcă lumea de azi și față de ceea ce se poate că va încerca mâine de nu se va întoarce. Stările și evenimentele contemporane profeților sunt doar prefigurările stărilor și evenimentelor de azi.

Acest fapt impune fiecărui preot să se transforme într-un profet, să scoată pe primul plan latura de propoveditor a misiunii sale înălțată în cercul de foc al unei arderi de tot pentru Dumnezeu. Trăim răspântia profetică a misiunii preoțești. Vom înțelege porunca timpului și a lui Dumnezeu? De aceasta depinde salvarea măcar a unei părți din oameni.

Deschideți în fiecare zi cărțile profetice. Fiecare capitol începe cu un îndemn stăruitor al lui Dumnezeu: «Vorbește fiul omului! Vorbește tare! Vorbește fără teamă. Du-te și le spune: acestea zice Domnul!»

Iubiți absolvenți! Pașiți în mijlocul poporului ca preoți în împrejurări asemănătoare ca ale profetului Ieremia. Ca și pe el, Domnul vă întreabă acum: «Ce vezi tu?». Iar tu, sunt sigur, că vei răspunde ca și Ieremia: «Văd dinspre Miazănoapte un cazan în clocote cu gura întoarsă încoace».

Iar Domnul îți zice tot ca lui Ieremia îndată: «Dinspre Miazănoapte se va deslănțui prăpădul peste toți locuitorii pământului», de nu se vor întoarce (cap. 1). «Voi stărni toate hoardele semințiilor dela Miazănoapte, pe Nabuhodonosor, împăratul Babilonului, sluga mea, și le voi aduce peste toate neamurile de jur împrejur, pe cari le voi prăpădi și le voi pustii, le voi face de batjocură și de ocară. Și le voi curma bucuria și veselia lor, cântecul mirelui și al miresei, huruitul pietrelor de moară și lumina din sfșnic» (cap. 25, 1—10).

Dar Domnul Vă spune ca și lui Iezechiel când a fost trimis la propovăduire:

«Fiul omului! Mănâncă cartea aceasta, apoi du-te și propovăduiește casei lui Israil. Păntecele tău să mănânce și lăuntru tău să se umple de cartea aceasta pe care ți-o dau!». Iar Iezechiel mănâcându-o, declară că a simțit-o în gura lui mai dulce ca mierea (cap. 3, 1—3).

Nădăjduesc, iubiți absolvenți, că ați mâncat o bună bucată din Cartea Domnului și că simțiți aceeași dulceață în lăuntru vostru. Nădăjduesc de asemenea că sunteți suficient de plini în lăuntru vostru de ea ca să o simțiți ca pe o putere care Vă mână să comunicați cuvintele ei mai departe. Vă îndemn însă să continuați

a mânca mai departe din ea cu atâtea lăcomie, încât să o asimilați întreaga duhului vostru și pe el ei, încât nu numai cuvântul, ci și respirația voastră să o comunice pe ea, turnând-o în jurul vostru și chiar în aerul din preajma voastră. Căci și aerul pe care îl respiră omenirea trebuie să-l curățim cu cuvântul Domnului, de toxinele păcatului, dacă nu vrem să continue molima pustiitoare.

Veți găsi, ca și în timpurile profeților, oameni cu inimi împietrite. «Dar tu, Fiul omului, zice Domnul către acelaș profet, dar și către tânărul slujitor al lui, nu te teme de ei și de cuvintele lor nu te îngrozi... tu tot să le grăiești cuvintele mele ori de te vor asculta, ori de nu te vor asculta» (cap. 2, 7—7).

În fața lumii amestecată cu mulți îndărătnici și robi ai patimilor, va trebui să fiți tari și neclintii în convingerile voastre și în hotărîrea de-a propovedii continuu cu orice preț. Numai dacă oamenii vor simți în voi forța neclintită și impunătoare a unei convingeri adânci până în inima ființii voastre și mai departe, se vor simți copleșiți și cucerii. Trebuie să simțiți în voi lumea cea mai puternică fermite. Numai așa veți înfrunta cu succes șerpăria de ideologii și curente ce pornesc din izvorul păcatului și al demonismului contemporan. Fermitea e rodul unei mari credințe. Numai adâncind în voi credința câștigată neclintirea în cuvântul vostru și această neclintire va face și pe alții să se razime cu toată încrederea în voi. Oamenii au lipsă de certitudinea altora. Conducători de suflete devin cei ce știu să însuflească această certitudine și altora. În concurența pentru câștigarea rolului de conducători ai sufletelor, trebuie să ieșiți biruitori asupra reprezentanților oricăror alte duhuri și ideologii, prin certitudinea voastră care să le copleșască pe toate.

Ochii voștri trebuie să aibă privirea tare și pătrunzătoare a celui pătruns până în adâncimile ultime de certitudinea că e trimisul lui Dumnezeu. Aceasta nu exclude manifestarea dragostei. Dragostea până la jertfa propriei vieți și neclintirea credinței până la aceeaș jertfă, sunt cele două flăcări înfrățite și unificate cari trebuie să iradieze din ochii voștri, din fața voastră, din ființa voastră, învăluind în dogoarea lor irezistibilă și în acelaș timp în prezența lui Hristos pe toți cei ce vin în preajma voastră.

În acest sens fruntea și fața voastră trebuie să capete reliefurile de piatră ale neclintirii, cari să înfrunte asprimea de piatră a vremurilor.

De veți fi pașit cu hotărîre la o propovăduire netărguită și nedomolită, veți auzi pe Domnul făcându-Vă și vouă făgăduiala:

«Ca diamantul, mai tare decât stânca, așa voi împietri fruntea ta. Nu te teme și în fața lor nu te înspăimânta».

Vă urez, iubiți absolvenți, să fiți o generație de preoți-profeți. Neamul nostru are lipsă de profeți în înțelesul de forță spirituală pe care îl are acest

cuvânt. Numai profeții îl pot ridica pe culmile unei istorii mărețe și impunătoare, așa cum trebuie să o înscrie în cartea mare a Universului, ce stă în mâna Mielului căruia îi slujim.

Fiți la înălțimea acestor vremuri de adâncă seriozitate și susțineți prin asiduitatea lucrării voastre propovăditoare, numele bun al școalei care s'a silit să toarne în voi tot ce e mai curat și mai fierbinte în duhul ei. Arătați-vă vrednici de treapta înaltă la care a fost ridicată Academia teologică «Andreiană». Faceți-i bucuria, unica bucurie pe care o dorește, să se poată mândri cu voi peste câțiva ani de activitate în ogorul sufletesc al neamului. Cei cari n'ați terminat, râvniți de pe acum să deveniți preoți după chipul cel mai ideal pe care îl poate visa tinerețea voastră generoasă și să vă întoarceți la toamnă cu bine.

Mulțumind I. P. Sf. Mitropolit Nicolae de ocrotirea ce-o acordă Academiei noastre și I. P. C. Sale Păr. Arhimandrit Vicar Teodor Scorobet care-l reprezintă pe I. P. S. Sa, anul academic 1942/3 îl considerăm încheiat.

D. STĂNILOAE

Nr. 7743/1943 Ep.

Publicațiune de licitație

În ziua de 15 Iulie 1943 la ora 10 dimineața se va ține în cancelaria Consiliului arhiepiscopesc ort. român în Sibiu, Strada Mitropoliei Nr. 32, licitație publică cu oferte închise, pentru darea în întreprindere a executării lucrărilor de construcție la edificiul Școalei Normale ortodoxe de fete „Andrei Șaguna” din Sibiu.

Ofertanții vor depune la data și locul de mai sus oferte închise, însoțite de garanție de 5% asupra valorii ofertei, în număr și efecte de Stat.

Planul și devizul lucrărilor împreună cu condițiunile caietului de sarcini, se pot vedea în cancelaria Consiliului arhiepiscopesc ortodox român în Sibiu, unde se dau zilnic informațiuni.

Consiliul arhiepiscopesc își rezervă dreptul de a alege liber dintr-o ofertanți.

Sibiu, 1 Iulie 1943.

Consiliul Arhiepiscopesc

Biserici ortodoxe pentru muncitorii din Răsărit la Berlin. După cum comunică Administrația orașului Berlin, se vor înființa în săptămânile viitoare șase biserici ortodoxe noi, amenajându-se, respectiv șase clădiri mari. Această măsură este necesară din cauza aglomerației bisericilor ortodoxe existente, vizitate regulat de muncitorii din răsărit actualmente la Berlin. Măsura este de asemenea expresia recunoștinței capitalei Reichului pentru acești muncitori din Răsărit.

Svonul umple întâi târgul, dar curând îl face să și ardă

Cel care vorbește vinde, cel care tace cumpără

COOPERATIA În slujba sănătății neamului

Mentalitatea individualistă e tot mai afund îngropată de timpurile cari vin. Ideea de solidaritate în bine și în rău, sentimentul de răspundere a insului pentru comunitatea din care face parte, grija pentru colectivitate câștigă un rol tot mai dominant cu fiecare zi ce trece.

Comunismul, anticipând o cerință a vremurilor, a dus la extrem preocuparea de întreg, anulând viața insului. Sistemele totalitare de caracter naționalist au încercat să răspundă acestei necesități în alt fel, însă și ele se resimt de-o tensiune care forțează cursul normal și liniștit al vieții.

Idealul ar fi o organizare a grijii generoase de colectivitate, în care individualitatea să nu fie înăbușită, ci să crească, dar să crească în iubire, în duh de slujire și de sacrificiu.

În acest scop, înșii trebuie educați în duhul unei idei mari, care să formeze suportul rezistent și izvorul viu pentru o viață concepută ca slujire benevolă. Singur creștinismul oferă o astfel de idee, având în centrul său mărturisirea mântuirii individuale prin jertfa pentru colectivitate.

Organizarea socială cea mai corespunzătoare cu ideea creștină este cea cooperatistă. Când ar fi atâta idealism în membrii unei societăți, încât organizarea ei cooperatistă să se impună pe toată linia, ea ar fi ferită atât de extrem individualist-liberală, cât și de cea comunist-totalitară. Prin cooperatie toți conlucră benevol pentru fiecare din ei și pentru întreg. Dacă vrem să preîntîmpinăm sdruncinările și experiențele dureroase viitoare, e necesar să pornim la o mare acțiune de educație și organizare în spirit cooperatist.

Dacă ideea cooperatistă este prin sine însăși o idee generoasă, cu atât mai mult își arată această însușire când e pusă în serviciul unui scop nobil.

Iată de ce trebuie să ne bucurăm de acțiunea pornită cu binecuvântarea I. P. Sf. Mitropolit Nicolae în vederea înființării unei cooperative sanitare în județul Sibiu, cu posibilitatea de-a se extinde ulterior pe o rază mai mare. Situația poporului nostru din punct de vedere sanitar nu e prea înfloritoare și necesită, în rangul urgenței, prima atențiune. Viitorul nostru ca neam e în funcție în primul rând de întărirea sănătății sale.

Cooperativa în chestiune va solidariza pe cât mai mulți din Români, în opera de întărire a vitalității neamului și de ajutorare a celor loviți de nenorocirea boalei. Ea va deschide aproape în fiecare sat un dispensar provăzut cu medicamente și va angaja medici remunerați în așa

fel încât să nu mai fie siliți să se ocupe de o clientelă personală, ci să-și dedice tot timpul cercetării și tratării gratuite a locuitorilor. Preotul va fi chemat la rolul important de organizator și animator al spiritului de solidaritate și de ajutorare în favorul celor bolnavi. «Reuniunile de femei», conduse și supravegiate de el, vor fi de cel mai mare folos bolnavilor și în special femeilor în timpul nașterii, cari vor fi îngrijite în mica maternitate amenajată în dispensarul comunal.

Dintre toate activitățile extrapastorale, cea mai apropiată și mai înrudită cu cea pastorală este aceea a îngrijirii de sănătate credincioșilor. Preot și samaritean, doctor al sufletelor și al trupurilor, sunt aproape două laturi ale aceleiași misiuni. Ambele izvorăsc din aplecarea peste omul care are cel dintâi lipsă de ajutor, peste omul căzut în neputință și în mizerie. Ambele urmăresc redresarea omului la o existență fericită, normală.

Nu e lipsit de înțeles faptul că cea mai frecventă preocupare în activitatea lui Iisus, pe lângă propovăduirea cuvântului mântuitor, a fost aceea de sănătatea oamenilor. Minunile Lui aproape toate au fost vindecări și învieri, deci fapte de ajutorare a omului celui mai lovit de soartă, nu demonstrații gratuite de forță.

Preotul făcând loc în sufletul său unei mai mari griji de sănătatea poporului, devine un mai fidel urmaș al lui Hristos și-și câștigă în mod total inima credincioșilor. De aceea el trebuie să-și câștige locul de frunte în cooperativa sanitară prin entuziasmul său mai fierbinte pentru o asemenea operă, prin spiritul său de sacrificiu mai deplin.

Garantie că lucrarea ce se pornește e serioasă, oferă și faptul că pentru ea se frământă un om încercat în materie de cooperatie. Ceea ce a realizat N. Ciolan în mișcarea cooperatistă cunoaște oricine. Acum Domnia Sa voește ca toată experiența dobândită în activitatea de până azi să o închine lucrării generoase în slujba sănătății neamului. Preoțimea nu poate sta de o parte când se pornește o asemenea lucrare.

D. S.

**C. preoți să stea
în fruntea mișcării**

Oastea Domnului

Este o datorie morală și națională să ajutăm familiile desrobitorilor

de a nu afla sătenii că nu s'au spovedit, ori de mustrarea preotului.

În cazul celor dintâi a trebuit să ascult cu răbdare mărturisirea lor, uneori repetau aceleași greșeli părându-li-se că au descoperit nuanțe mai grave. Pentru un duhovnic tânăr mărturisirea unor asemenea credincioși aduce ațâța cazul, încât fără o pregătire prealabilă prin citirea cărților de spovedanie, nu e sigur pe statul și canonul ce-l dă. Alci se cere să observi până unde este examenul drept al conștiinței și unde e obsesia. În cazurile celor scrupuloși de regulă penitentul începe mărturisirea fără să mai aștepte o întrebare pregătitoare. Păcatul cel dintâi pe care-l spune e cel care îl obsedează, chiar dacă acesta nu e cel mai grav. Întrebările ce se pun acestor penitenți, trebuie să tindă la restabilirea echilibrului lor și a funcționării normale a conștiinței. Cei căzuți în desnadejde trebuie urmăriți. Grija pentru astfel de păcătoși care își agravează păcatul, trebuie să fie totdeauna ca și pentru aceia

Mitropolitul Andrei Șaguna

— Glasuri de presă, cu prilejul împlinirii celor șapte decenii dela moartea sa —

Ziarul *Timpul* scrie:

Din ce în ce mai vie devine ilacăra care arde în sufletele noastre ale tuturor, pentru tot ceea ce Transilvania, cu pământul și oamenii ei a însemnat și înseamnă în istoria și în perspectivele existenței românești.

La icoana sfântă a Ardealului s'au închinat generațiile din trecut și se închină cu atât mai vârtos cele de azi, ca la un simbol cu atât mai răscolitor, cu cât el sintetizează mai plenar cea mai cuprinzătoare, cea mai dinamică, cea mai creatoare dintre realitățile istoriei și geografiei românești. Pentru că, — cum a spus recent d. prof. Mihai Antonescu, cu atâta vibrație, — „Ardealul nu este o provincie sau un colț de țară. Ardealul suntem noi toți, este sufletul nostru”.

O evocare a măreției lui figuri și a prodigioasei lui activități nu se poate face astăzi, fără acea sguđuire care cutremură sufletul fiindu-ne prins în clocotul din care nu știi ce să desprinzi mai întâi: durerea sau mânia, dorința năvalnică de faptă întru dreptate, nerăbdarea pentru cuvenitele împliniri românești.

Activitatea lui Șaguna pe terenul realizărilor este prodigioasă și fără pereche în trecutul nostru. Eruditul și harnicul Mitropolit ridicat între timp în cinul clasei nobilitare, se ocupă de tot ce se dovedea că este necesar în vederea măririi prestigiului bisericii strămoșești.

Trebuie să accentuăm aci, încăodată, că opera lui nemuritoare va rămânea Constituție ce a dat Bisericii.

S'a spus cu drept cuvânt că „Statutul Organic” al lui Șaguna este o adevărată „Magna Charta” a organizării bisericești.

Principiul național și concepția democratică stau la baza magistralei alcătuirii care îmbină în cel mai fericit chip, spiritul apostolic al creștinismului cu exigențele avansate ale vieții moderne.

În felul acesta Biserica lui Șaguna a devenit cea mai puternică cetate de afirmare națională.

Andrei Șaguna este astăzi un nume care se confundă cu însuși trecutul de luptă al Ardealului.

Nu se poate pronunța numele lui Iancu fără a-l șopti pe acela al lui Șaguna.

Spre mormântul dela Tebea, ca și spre cel dela Rășinari, ochii noștri privesc umezliți de măreția faptelor celor cari o dihnesc acolo, iar inimile ne bat parcă mai puternic la gândul că nimic nu ne va putea opri să nu realizăm integral gândul de care au fost stăpâniți în cursul pământestii lor existențe mari eroi ardeleni: Iancu și Șaguna. —

Curentul, sub titlul „Mauzóleul dela Rășinari”, spune:

Când s'a ivit figura „de apostol înnașprită în luptă a Mitropolitului Andrei Șaguna pe Câmpia Liberității dela încreșțarea celor două Târnavae, au înțeles și străinii că Biserica românească

a Transilvaniei coborîse în arena de luptă a țărânimii iobage. Dela aceea dată memorabilă pentru destinele românești aveau să se rărească vizitele Mitropolitului la Viena, saloanele arhiducilor austriaci să-și închidă pe rând ușile aprite la apropierea pașilor îndesați ai seninului ierarh și jandarmii cu pană de cocoș la pălărie să urmărească încordați plimbările prin Ardeal ale mitropolitului și suitei sale.

Sufletul de veacuri al unui popor înțelept și limpede căuta cărarea care duce pe culmi unde zările se desfac făgăduitoare și tricolorul falfăie peste creștetele mulțimii ca o binecuvântare. Orizonturile erau strâmte, lacrimile din ce în ce mai multe și generația dela patruzeci și opt din Transilvania, cu clericii ei, cu avocații ei, care aveau să se transforme curând în tribuni, prefecți și martiri, cu profesorii ei de o pregătire occidentală, avea nevoie de o figură reprezentativă, de un om care să rezume și să-și asume răspunderea prefacerilor istorice ce se întrezăreau.

Cu intuiția politică moștenită Andrei Șaguna a simțit că Ardealul căuta un prinț politic, un îndrumător spiritual. Și-a dat seama că întocmai ca în țara sa de obârșie, și în noua patrie Biserica oferea românilor năpăstuiți singurul scut, singura apărare împotriva desnaționalizării. Numai Biserica putea continua lupta, adaptându-se noilor cerințe și zămislind un preot nou, un luptător nou, o morală nouă...

Firește, Biserica ortodoxă trebuia închisă oricărei imixțiuni străine și Constituția dată de el Bisericii române din Ardeal este un monument de prevedere și de organizare. Constituția aceasta făcea din Biserica ortodoxă un organism complex și autonom, operant și pretutindeni activ, transformând preoții în tribuni populari, în îndrumători ai sufletului național. Toate acestea ar fi fost cu neputință, dacă Andrei Șaguna n'ar fi fost un mare dascăl și un mare reformator.

Numai dela el încoace sinodul eparhial sibian a ajuns un fel de Parlament, în care se desbăteau cu competență și uneori cu îndrăzneală, chiar problemele țărânimii noastre. Dar stăruința și convingerea Mitropolitului sibian au săvârșit adevărate minuni în rândurile clerului din Ardeal. Timiditatea a fost schimbată în curaj mucelesc de cuvântările lui aprinse, preoții au avut parte de o educație din ce în ce mai aleasă, mai cuprinzătoare, și mirenii s'au apropiat de altar cu o înnoită încredere.

Restul avea să desăvârșească timpul dela sine...

Săptămânile trecute am fost întâmplător pe la Rășinari. Sub brazii din întirimitul așezat pe o colină, mauzóleul lui Șaguna, străjuit de cei doi lei de

FOIȘOARA

Duhovnicul și păcătoșii

(Sfârșit)

(5)

Amintesc doar două categorii de penitenți cari mi-au obvenit în scurta mea experiență duhovnicească.

Am mărturisit în două comune deosebite și ca regiune și ca stare sufletească, și am constatat în genral două stări sufletești. Într-o parohie credincioșii veneau la mărturisire cu o conștiință aproape scrupuloasă sau în orice caz cu mare grijă de mântuirea sufletească; în altă comună oamenii se mărturisesc cu un calm aproape indiferent, fără fior sufletească și fără conștiința păcatului. Iml era dat în cea din urmă să aud destul de des: „nu am, părinte, nici un păcat”. li vedeam că vin la mărturisire numai de formă, din obicei, sau din teama

carl nu-l văd și nu-l recunosc. Din această categorie recrutează mulți aderenți sectele. În cazul acestora autoritatea duhovnicului face foarte mult. Dacă în unele cazuri e îngăduit penitentului să-și schimbe duhovnicul, în cazul celor scrupuloși trebuie să se respecte cu desăvârșire autoritatea duhovnicului avut. Aceștia caută de obicei duhovnici care cedează înclinărilor, le măresc păcatele și-i înspăimântă, ceea ce este cu totul împotriva îndreptării lor.

Cu totul altfel e mărturisirea indiferenților:

Acestora le trebuie o pregătire și colectivă, și individuală în prealabil. Ei trebuie hotărâți la pocăință sinceră, nu numai la o înșirare mecanică a păcatelor. Acestora le trebuie vorbit mai întâi cu argumentele rațiunii și apoi cu ale credinței. Cu el trebuie să pară judecător aspru duhovnicul, fără ca în fond să fie aspru. Lor li se va mări optica păcatului.

Unii sunt indiferenți din neștiință, alții din împlinirea inimii. St. Scriptură li nu-

mește „nori fără apă”. Chemarea lor la îndreptare trebuie făcută cu mult înalțe și prin diferite căi de pastorație, iar în scaunul mărturisirii să se exploateze la maxim prilejul convertirii lor. Mărturisire atentă se cere celor căzuți în robia diferitelor patimi, celor îndușmăniți, celor din închisori, celor condamnați la moarte, celor bolnavi și altor categorii de penitenți.

Dacă ar putea interesa pe cineva și modul cum procedează subsemnatul în scaunul mărturisirii, îl dau aici în rezumat:

După ce am cetit molitvele, credinciosul vine și îngenunche în fața icoanei Sf. Ioan Botezătorul sau a Măicii Domnului.

Punându-i epitrafilul pe cap li zic: Iată, fiule, ai venit la dumnezeasca mărturisire. Dumnezeu este de față și ascultă mărturisirea d-tale (ta, dacă e mai tânăr), pe care așteaptă să o faci cu toată inima, cu părere de rău pentru cele greșite și cu gândul hotărât de îndreptare. Nimeni dintre oameni nu este fără păcat. Toți greșim cu

bronz coclit, răsărea cenușiu și modest din verdețea exuberantă a primăverii. Prin umbra din criptă desluseam inscripția de pe panglica unei cușuni depuse de câțiva studenți clujeni pe lespedea sacră: „Celu mai mare îndrumător al românismului ardelean”. —

Din articolul, închinat de *Universul* memoriei nemuritorului arhiepiscop, reținem:

Mitropolitul Șaguna și-a dat seama că unitatea națională se consolidează prin cunoașterea obârșiei comune, prin atenta cercetare a evoluției istorice, a suferințelor și a luptelor din trecut, prin apropierea treptată a comorilor de cultură ale poporului pe care vitregia împrejurărilor l-a despărțit în cursul veacurilor și că, toate acestea nu se obțin decât prin școala națională.

El a trezit în conștiința fiecărui român datorită pe care o are față de frații lui, căci școala nu se putea înființa și nu putea funcționa decât cu contribuția particulară a fiecăruia și reușita a fost cu atât mai mare, cu cât apelul se adresa unei mulțimi, a cărei singură avuție pozitivă era munca trudnică pe ogorul care nu era în îndreptățita ei stăpânire.

El a dat Bisericii ortodoxe, prin statutul ce-i poartă numele, o organizare atât de judicioasă încât legea cultelor din România de azi este inspirată din directivele acestui statut.

Nicio dificultate și nicio persecuție n-au putut înfrânge credința generației lui Andrei Șaguna în dreptatea cauzei pentru care lupta, și flacăra acestei credințe, tot atât de veche ca însăși existența noastră, a trecut din mână în mână, din generație în generație, mereu aprinsă, pentru ca și astăzi ea să fie atât de prezentă în sufletele noastre, încât să constituie călăuza reală a vieții noastre naționale.

Evocând cu pietate și recunoștință memoria marelui luptător al drepturilor românești, amintim cuvintele rostite anul trecut de I. P. S. Mitropolitul Bălan, la pelerinajul dela mausoleul lui Andrei Șaguna: „De aici, din preajma Carpaților, de lângă mormântul marelui conducător de neam Andrei Șaguna, afirmăm cu neclintire drepturile Ardealului la libertate”. —

Noul organ al Asociațiunii „Astra”, *Foaia Poporului*, în articolul semnat de Prot. Emilian Cioran, spune despre întâiul președinte al venerabilei instituții culturale, următoarele:

Pentru cultivarea limbii românești, pentru răspândirea culturii în păturile largi ale poporului, pentru păstrarea portului, pentru cultivarea mai cumințe a pământului ș. a. Șaguna a urzit, împreună cu alți fruntași ai vieții românești de pe vremuri, așezământul de cultură „Astra”, care a rămas până astăzi vatra de lumină, necesară azi ca și în trecut. Ca cel dintâi președinte al „Astrei”, la adunarea generală ținută la Brașov, în anul 1863 spunea următoarele: „că se simte de 3 ori fericit ca președinte al acestei „Asociațiuni”, căci îi proorocește, că într-un viitor nu prea îndepărtat, literatura, cultura, școalele, instituțiile literare vor ajunge în stare înfloritoare, satele și orașele românești vor

înainta, economia națională va pătrunde și la plugarii noștri”.

Duhul lui a rămas ca slăntă moștenire și pilduitor testament urmașilor săi, care se vedește în alte realizări cerute de vremile în cari trăim, pe aceeași linie dreaptă a credinței adevărate și a naționalismului curat.

La mormântul Mitropolitului Șaguna

În ziua de Sâmpetru, la orele 11, a fost freamăt de reculegere în preajma mormântului în care se odihnesc osemintele marelui Mitropolit Andrei Șaguna. Se împlineau 70 de ani decând ctitorul Ardealului contemporan se odihnește între brazi Rășinarului.

Poporul care-l străjuiește se adunase împreună cu mulți preoți în odăjdii în gura uliții care duce la mausoleu, ca să primească pe I. P. Sf. Mitropolit Nicolae. După sosirea Arhiepiscopului, întâmpinat de dragostea poporului și de cuvintele vibrante ale preotului Dancăș, s'a format o procesiune împunătoare parcurgând drumul până la mausoleu în cântările corurilor din Rășinari și Sibiu, printre rândurile îngenunchiate de femei și copii.

În urma I. P. Sf. Mitropolit, care înainta binecuvântând de sub baldachin, se observa în primul rând dl general de Corp de Armată Fl. Mitrănescu și doi profesori universitari Ioan Lupaș, Ioan Moga, I. Crăciun etc.

În fața mormântului s'a slujit un sfânt parastas, după care a cuvântat în graiu cuceritor și puternic I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, îmbrăcând în chenar înflorit opera pururea pomenitului Mitropolit Șaguna. Faptele lui de însemnătate epocală: reînființarea Mitropoliei ardelenice, Statutul organic, întemeierea școlilor primare și secundare, a „Astrei”, lupta pentru drepturile politice ale Românilor, au fost reamintite pe rând, împreună cu adâncul lor înțeles și cu efectele hotărâtoare asupra vieții poporului român din Transilvania.

Efectele aceleiaș opere ne dau azi puterea, a spus I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, să credem că neajunsul actual care s'a abătut peste Ardeal, nu va putea dura, ci va fi înlăturat în scurtă vreme.

Comemorarea dela Rășinari a fost un popas întăritor de suflete în aceste vremuri apăsătoare și pline de mari întrebări.

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 560.

Când a fost ultima mărturisire? Dacă s'a cuminecat și și-a ținut canonul? Dela ultima mărturisire care păcat l-a robit mai mult și îi apasă cugetul? De aici încolo îl rog să-și mărturisească singur păcatele. Dacă nu o poate, evită, sau se oprește, intervin cu întrebări ajutătoare. Urmează apoi slaturile și îndrumările la îndreptarea vieții. Indic sub formă de sfat tuturor drumuri de urmat. La fiecare mărturisire cer să rupă legătura cu un păcat. La sfârșit intervin cu o serie nouă de întrebări. Dacă îi pare rău de păcatele săvârșite? Dacă e hotărât să se îndrepte. Când este cazul, dau și canonul, despre care mă interesez dacă îl poate sau nu face. Dacă nu-l poate din cauză de boală îl schimb într-un alt canon și apoi dau deslegarea. Este o greșală a se ceti deslegarea și apoi a da canonul, căci chiar dacă deslegarea nu atarnă de canon, totuși la ține seamă de hotărârea și primirea canonului de către penitent. Spre exemplu un om dacă nu vrea să primească nici un canon pentru îndreptarea lui, nu-l dau deslegare.

Puterea rugăciunii

O creștere a energiei fizice, a vigoarei intelectuale, a forței morale, a unei înțelegeri profunde a realităților fundamentale, iată influența rugăciunii asupra spiritului și corpului omenesc.

Dacă vă obișnuiți a vă ruga sincer, viața Dv. va înregistra o transformare înverdată și profundă.

Rugăciunea înseamnă cu pecetie definitivă și de neșters acțiunile ca și ținuta noastră.

O ținută liniștită, și un repaus al figurii și al corpului, sunt apanagiile acelora a căror viață se îmbogățește în acest fel.

În adâncul conștiinței o flăcărie se aprinde. Omul se vede așa cum este. Își descopere egoismul, orgoliul său stupid, temerile, cupiditățile și erorile. Desvoltă în el însuși sensul obligațiilor sale morale și umiltăța intelectuală.

Se începe astfel o migrațiune a sufletului către împărăția luminii și a mântuirii.

Rugăciunea este o forță tot așa de reală ca și gravitațiunea universală.

S'au văzut oameni suferinzi, cari în momente când orice terapeutică era zadarnică sau eșuase, s'au ridicat peste boală și depresiune prin efortul senin al rugăciunii.

Este unica forță în lume care poate învinge ceea ce se numește «legile naturii» și se numesc «miracole» împrejurările în care rugăciunea a demonstrat, în mod dramatic, puterea ei.

Dar un miracol continuu și mai puțin strălucitor se petrece în fiecare ceas în inima celor cari au descoperit că rugăciunea alimentează viața zilnică ca un flux constant de forțe care îl susțin.

Mulți consideră rugăciunea drept o rutină de cuvinte formaliste, un refugiu pentru cei slabi, sau o petiție copilărească cu scopuri materialiste.

Bine înțeasă, rugăciunea este un act de maturitate, indispensabil dezvoltării complete a personalității, ultima integrare a celor mai înalte facultăți omenești.

Numai prin rugăciune terminăm această unire completă și armonioasă a corpului, a inteligenței și a sufletului, care dă forță subredei trestii omenești.

Rugăciunea este ca radiumul: energie luminoasă.

Prin rugăciune, oamenii caută să mărească energia lor limitată, adresându-se izvorului de energie nelimitată.

Rugându-ne ne împreunăm cu ineputabilă forță motrice care face să se învârtăască pământul.

Noi cerem ca o parte din această forță să fie cedată nevoilor noastre. Simplul fapt de a cere, ne completează insuficiențele și ne întărește.

Totuși nu trebuie niciodată să invocăm pe Dumnezeu, numai pentru a obține satisfacerea capriciilor noastre. Nu trebuie să ne servim de rugăciune ca de o petiție, pentru a avea mai multe

puteri, ci implorând pe Dumnezeu să ne facă mai asemănători Lui.

Rugăciunea trebuie considerată ca un antrenament, o obișnuință a prezenței lui Dumnezeu.

Omul nu se roagă numai pentru ca Dumnezeu să-și aducă aminte de el, ci pentru ca el să-și aducă aminte de Dumnezeu.

Rugăciunea este efortul pe care îl face omul de a se urca până la Dumnezeu, și a comunica cu o ființă nevăzută, creatoare a toate, suprema înțelepciune, adevăr, forță și frumusețe, Tată și salvator al flecăruia.

Acest scop al rugăciunii rămâne veșnic tănuțit inteligenței, căci cuvântul și gândirea ne lipsesc când încercăm să descriem pe Dumnezeu.

Știm totuși că rugându-ne lui Dumnezeu ne transformăm sufletul și corpul.

Este imposibil ca rugându-te, fle chiar o minută, să nu obții un bun rezultat.

Emerson zicea: Niciodată, nici un om, nu s'a rugat fără să învețe ceva.

Iar Epictet, acel mare stoicean, zicea: Gândește-te la Dumnezeu mai des decât respiri.

A te ruga de dimineața și a trăi restul zilei ca un barbar este un non sens.

Adevărata rugăciune este o manieră de a trăi, viața cea mai adevărată este literalmente un fel de a se ruga.

Din fericire, elocința nu este indispensabilă rugăciunii; Dumnezeu primește și pe cea mai umil exprimată.

Chiar dacă stăm muți de umiltățe, sau limba ne este îngreuiată de vanitate și înșelăciune, sărmenele noastre silabe de laudă sânt primite de Dumnezeu, care ne umple de îmbărbătarea dragostii Lui.

Astăzi, mai mult ca ori când, rugăciunea este imperios necesară în viața oamenilor și a națiunilor. Lipsa de stăruință față de sensul religios a dus lumea aproape de peire.

Izvorul nostru de putere și de cea mai profundă perfecțiune n'a fost desvoltat de cât în mod cu totul de plâns.

Rugăciunea, funcțiune fundamentală a spiritului, trebuie să fie practică într'un mod activ în viața noastră privată.

Sufletul neglijat al omului trebuie să reia desulă vigoare pentru a se afirma din nou. Căci dacă puterea încătușată a rugăciunii își rela liberul avânt printre oameni și dacă spiritul și mintea exprimă în mod curajos aspirațiunile lui, va rămânea tot mai vie speranța, că rugăciunile noastre, pentru o lume mai bună, vor fi primite.

Traducere de Const. Bursan

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

medlul păcătos, alteori să-i dea mereu asistență ca să reziste ispitelor.

Am împletit în jurul nespuse de vastei teme a duhovniciei aceste câteva gânduri. Frățile voastre veți adăuga altele, până când vom face din duhovnicie ceea ce este ea de fapt: pârghie de salvare a vieții omului de sub stăpânirea păcatului. Acum am aruncat o piatră în valurile harului iertător din taina mărturisirii. Plecând de aici, fiecare în parohia sa, vom arunca cu îndrăzneală, cu fior sfânt, și cu înțelepciune atâtea suflete în aceste ape curățitoare.

Un lucru aș dori să-l reținem: Misiunea duhovnicului e cea dintâi chemare a noastră. Nimic nu-l poate lua înainte, nimic nu o poate înlocui, pentru că de ea se leagă cea mai mare răspundere, dar și cea mai mare răsplătă:

„Cel ce a întors pe un păcătos dela rătăcirea căii lui, își va mântui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate” (Iacov 5, 20).

Preot. Vasile Coman

gândul, cu cuvântul sau cu fapta, din slăbiciunea noastră sau din indemnul celui rău. De aceea Dumnezeu ni-a lăsat această taină, ca prin ea să ne curățim sufletul și să începem o viață nouă după voia lui Dumnezeu. Preotul este rânduit în această taină să fie martorul lui Dumnezeu și rugătorul celor ce se mărturisesc pentru iertarea păcatelor. Socotește, deci, că al venit la Doctorul sufletelor ca să te întorci vindecă și să-ți fie Sfânta Cuminecătură spre fericire și viață veșnică.

La aceste cuvinte premergătoare mai adaog după starea penitentului: Dacă e intelectual câteva cuvinte spre necesitatea psihologică a mărturisirii; dacă e tânăr despre ispitele și virtuțile tinereții, dacă e căsătorit despre datorile vieții de familie, dacă observă că e indiferent ca să trezească conștiința păcatului, dacă e scrupulos despre îndurarea lui Dumnezeu, dacă e bătrân despre datorile creștinești ale celor bătrâni.

Urmează apoi cea dintâi întrebare:

Săptămâna universitară

— Manifestarea unității —

La solemnitatea de deschidere a «Săptămânii universitare» în capitala țării, — unde s'a întrunit tineretul universitar din toate regiunile neamului românesc, — s'au rostit cuvântări luminoase despre unitatea de concepție de care trebuie să fie străbătuți atât profesorii, cât și studenții noștri: universitatea are să fie totdeauna numai izvor de cultură și de credință românească, ferită de orice amestec al partidelor politice.

În cuvintele adresate studenților ardeleni, dl profesor Mihai Antonescu vicepreședintele consiliului de miniștri, a dat următoarele îndemnuri:

„Vetrele tale de ieri au fost pustiite de credința noastră românească; dar tu, universitate pribeagă, tu nu trebuie să uiți că sbuciumul veacurilor a făcut ca cei mai mari cărturari ai Ardealului să fie, când nu pribegi, martiri... De aceea tu, iubită tinerime, să-ți împietrești puterea în încredere, ca să aștepti căsătorie dreptății și să urmezi sfatul destinului care cere muncă și luptă, pentru ca să împlinești crezul generației tale și al tuturor românilor».

Chezășia acestui crez, — a încheiat vicepreședintele consiliului de miniștri — stă în sfânta unire românească a generațiilor, a claselor și pământurilor românești, purtând gânduri către Acela care reprezintă simbolul de unire al neamului: Regele.

Adunarea Asociației clerului „Andrei Șaguna“, secția Timișoara

Preoțimea eparhiei noastre timișorene, constituită în secția Timișoara, a Asociației clerului, și-a ținut adunarea generală anuală în 21 Iunie 1943, în sala festivă a parohiei de pe lângă sf. biserică din Iosefin, sub președinția Părintelui Pr. Melentie Șora.

S'au rostit, cu acest prilej, două conferințe, de viu interes pentru cei chemați să-și intensifice viața misionară, și s'au citit rapoartele oficiale prezentate de comitet.

Adunarea a votat apoi o moțiune statătoare din zece puncte, în care, între altele, preoțimea își exprimă rugarea și dorința ca Onor. Guvern: să admită, în orarul școalelor secundare, câte 2 ore de religie săptămânal pentru fiecare clasă; să acorde Academiei teologice dreptul de a elibera diplomă de licență în teologie, ear profesorii să fie asimilați în grad cu profesorii universitari. Înaltele foruri bisericești sunt rugate să intervină ca ținerea târgurilor și a orelor de instrucție ale premilitarilor, precum și alte lucrări culturale, să nu se țină Dumineca a. m. în timpul slujbelor liturgice; să intervină mai departe ca impozitul după epitrahil să fie suprimat, ear preoților să li se acorde gradații ca și corpului didactic. Adunarea mai cere ca forurile înalte bisericești să mijlocească înființarea, pe lângă fiecare Școală Normală de stat, a unei catedre de cântări bisericești și tipic.

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna Iulie 1943

1. În fiecare zi dimineața la ora 6 $\frac{1}{2}$, Utrănie și în continuare Sfânta Liturghie. În fiecare seară la ora 6 Vecernie. Vineri seara după Vecernie „Acatistul Maicii Domnului“.
2. În Dumineci și Sărbători dimineața la ora 8 $\frac{1}{2}$, Utrănie, iar la ora 9 $\frac{1}{2}$, Sfânta Liturghie. La liturghie cântă „Corul catedralei“, sub conducerea profesorului Gheorghe Șoima.
3. Duminecă în 4 Iulie 1943, servește: cons. Ieronim Grovu, Gheorghe Secaș,

prof. Mihail Neagu; diaconi: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: cons. Gheorghe Secaș. După masă la ora 4 predică la Oastea Domnului: prof. Mihail Neagu.

4. Duminecă în 11 Iulie 1943, servește: Prof. Mih. Neagu, duhovnicul Nicodim Belea și dir. Dumitru Călugăr; diaconi: Ioan Circov și cons. Alexandru Popa. Predică: Prof. Mihail Neagu. După masă la ora 4 predică la Oastea Domnului: preot Dr. Ioan Chioariu dela parohia Sibiu-Inf.
5. Duminecă în 18 Iulie 1943, servește: Prof. Mihail Neagu, prof. prot. Aurel Nanu și Gh. Șoima; diaconi: Simion Macarie și V. Șortan. Predică: prof. Aurel Nanu. După masă la ora 4, predică la Oastea Domnului: preotul Ioan Albu dela parohia Sibiu Iosefin.
6. Marți 20 Iulie la Sf. Prooroc Ilie, servește: Prof. Mihail Neagu, pr. Ioan Niccoară și Ioan Muntean; diaconi: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: Prof. Mih. Neagu. După masă la ora 4 predică la Oastea Domnului: preotul Nicolae Constantin dela parohia Sibiu-Lazaret.
7. Duminecă în 25 Iulie 1943, servește: prot. Mih. Neagu, cons. Dr. Spiridon Cădea și Gheorghe Secaș; diaconi: Ioan Circov și cons. Alexandru Popa. Predică: cons. Dr. Spiridon Cădea. La Oastea Domnului predică după masă la ora 4: preotul Dr. Cornel Sârbu dela parohia Sibiu-Treistejari.

Bibliografie

Al. Gregorian: Poeme pentru cruciați. București. Cugetarea, 1943. — Dl Al. Gregorian este un temperament aprins, de aceea se pare că poezia sa plină de viguroasă afirmare românească se potrivește cum nu se poate mai bine vremilor eroice de acum. Nota războinică este oarecum un dat aprioric al poeziei sale, un dat izvorât din străfunde adâncimi temperamentale, care n'a așteptat decât condițiile istorice, de bun augur literar pentru Dsa, spre a-și desfășura strălucitele virtualități de expresie, cuprinse în volumul de față. În orice caz, era imposibil ca strunele poeziei acestui inegalabil făuritor de versuri, care cuprinde în buchetul său de imagini duritatea cea mai mare împreună cu finețea cea mai autentică, să rămână inert la vibrațiile unuia din cele mai uriașe cataclisme sociale prin care a trecut această nenorocită umanitate. Așa încât credem că nu exagerăm dacă afirmăm pe baza lecturii volumului „Poeme pentru cruciați“, după care așteptăm și alte împliniri, că Al. Gregorian este poetul credințelor noastre sfinte.

În poemele sale vibrează cald vrea năfrântă a soldatului român, care se simte simultan copil al neamului și trimis al lui Dumnezeu.

Poezia sa de război nu e poezie defetistă, ci o poezie de cea mai înaltă tensiune patriotică.

Poezia dlui Al. Gregorian devine cu adevărat expresie verbală, reprezentativă, a crezului cruciat al Românilor care luptă prin stepele infinite ale Rusiei.

Din această puternică atmosferă de luptă pe viață și pe moarte nu lipsește cântecul jertfei supreme. Cu o duloșie adâncă dl Al. Gregorian ne descrie moartea soldatului cruciat care rămâne același autentic Ion autohton al pământului cu Jii și Parânguri.

Din pricina spațiului limitat, trebuie să ne oprim călătoria prin meleagurile de epopee și baladă românească ale acestei cărți, în care pulsează viața și moartea de toate zilele ale soldatului de pe front. Numai lectura ei integrală ne poate face să apreciem meritele literare pe care le conține și să trăim cu rară intensitate câteva clipe emoționante rupte din elanul de sublimă dăruire românească de dincolo de Ni-

strul și Bugul îndepărtat, desvăluindu-ne în același timp cu o discreție într-adevăr estetică întreaga semnificație românească, europeană și crucială a luptei duse.

Grigore Popa: Intinerar spiritual. Sibiu (Tara), 1943. — Dacă există o împărăție a spiritului, atunci cugetarea este într-adevăr o călătorie, o eternă căutare de comori spirituale. De aceea nu se putea o mai potrivită expresie pentru o astfel de explorare decât aceea de „Intinerar spiritual“. Ne aflăm în fața unei cărți, care în 19 eseuri bine încheiate ne poartă în inima problemelor, dela cele mai generale și eterne la cele mai particulare și mai actuale.

Gândirea dlui Gr. Popa îl arată ca filosof și poet prin vocație; dar este român și latin prin sânge.

Trebuie să subliniem că, în afară de unele foarte explicabile excepții, dl Gr. Popa simpatizează cu tot ceea ce cuprinde mai mult sau mai puțin nota creștină. Astfel, vorbind despre revista franceză „La Phalange“, condusă de I. Rogier și A. Goday, după ce subliniază idealul ei latin, remarcă și idealul ei creștin [pg. 33]. Nu mai puțin este prezentă această simpatie în alegerea și expunerea cugetării profund spirituale a lui Daniel Rops („Ce moare și ce naște“) sau a poeziei profund creștină a lui Paul Claudel. În sfârșit lui Nichifor Crainic, marele animator al ortodoxismului autohton, îi dedică direct și indirect nu mai puțin de 3 eseuri.

Neamul nostru, dl Gr. Popa îl vede „cîtorit de Dumnezeu și de istorie“ [pg. 155] „luptând cu toată lepădarea de sine pentru Cruce“ [pg. 156]. Și dl Gr. Popa nu se sfiește să-și afirme deschis crezul ortodox: „După prăbușirea comunismului, revine din punct de vedere spiritual-religios ortodoxiei românești greaua dar nobila misiune de a organiza în sensul ecumenicității dreptmăritoare, noua orânduire bisericească a Rusiei. Credem în rostul acestei misiuni nu din prezumție sau din trufăse autoiluzionări, ci întemeiați pe faptul că suntem cel mai mare și mai compact neam ortodox din Sud-Estul Europei. E momentul, socotim, să actualizăm previziunea filosofului german H. Keiserling care, după ce ne-a vizitat țara, acum vreo 15 ani și mai bine, mulțumit de cele constatate la fața locului și trecute apoi în cartea „Analiza spectrală a Europei“, ne fixa drept misiune spirituală reînvierea glorioasei tradiții bizantine, care a umplut cu strălucirea ei religioasă, întreaga epocă de mijloc a spiritualității europene...“

În această perspectivă, România este menită ca reluând firul tradiției și moștenirii bizantine, să fie punte de legătură între ortodoxia misionară și Rusia de mari adâncimi religioase a lui Dostoievski, creind o împărătească patrie ecumenică, după expresia lui Nichifor Crainic.

Cartea de față merită să fie citită nu numai cu atenție, ci și cu dragoste.

Pr. I. O.

INFORMAȚIUNI

Șezătoarea literară a ziarului „Ardealul“, la Sibiu. Șezătoarea organizată Joia trecută în sala Teatrului Municipal, a fost onorată cu prezența tuturor acelor în sufletul cărora bate aceeași inimă de simțire românească și de înfrigurată așteptare a clipei așteptate. I. P. Sf. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului a fost prezent și de data aceasta, pentru a da arhierasca binecuvântare, feciorilor de pe plaiurile Năsăudului, Someșului, Mureșului, Crișurilor și Țara Oașului, veniți în inima Ardealului, pentru a striga prin glasul lor durerea celor fără de țară. Programul șezătorii este deschis cu „Deșteaptă-te Române“, imosul redeșteptării noastre naționale, după care dl prof. Ion Costea, re-

dactor al ziarului „Ardealul“, mărturisește simțămintele de nepotolită luptă pe care o poartă azi tinerii poeți și scriitori ai acestei grupări, pentru Ardealul nostru românesc. Prezența publicului de către dl Constantin Hagea, poezii: Iosif Morușan, Apostol I. Popescu, O. D. Ianculescu, Dragomir Nechifor, Iustin Ilieșu, Coplu Cheatră, Grigore Bugarin, Vasile Bucur, Lucian Valea și Petre Bucșa, dau avânt, prin versul lor, vrierilor ardelenști, Puiu Cucu, cântărețul nostru dela Radio, cântă cu multă pasiune mai multe cântece ardelenști, pe care publicul le răsplătește cu aplauze. În cadrul programului șezătorii, dl Ghiță Pop, fost ministru, ține o conferință despre „Ro mânia în fața noului Europe“, subiect carea fost ascultat cu deosebit interes.

Unificare legislativă. Prin decret de curând apărut, legislația civilă, comercială și procedurală, din vechiul regat, se extinde peste întreg cuprinsul României, — ceea ce însemnează un act istoric în viața statului român. Făcându-se unificarea juridică a țării, se introduc totodată și unele instituții nouă, ca de exemplu cărțile funduare, aplicate pretutindeni.

Cinstirea scriitorilor. Cu solemnitatea cuvenită s'au inaugurat Duminecă, în parcul „Clismigiu“ din capitală, busturile lui Eminescu, Alecsandri, Bălcescu, Hașdeu, Odobescu, D. Zamfirescu, Vlahuță, Maiorescu, Caragiale, Coșbuc, Iosif și Goga, 12 busturi, făurite de artiștii noștri cei mai de seamă, fac astăzi un minunat decor al Bucureștilor.

Expoziție anticomunistă s'a deschis la București, organizată sub auspiciile Asociației româno-germane. Materialul expus și așezat în ordine cronologică, este în același timp și o instructivă lecție de istorie. Sânt înfățișați doctrinarii comuniști și „comisarul poporului“, cu isprăvile pline de groază ale sovietelor ucigașe de: episcopi, preoți, funcționari, muncitori și 11 milioane de țărani omorâți fără milă. Imagini dintre cele mai sguuitoare...

Fapte vrednice de laudă. Un gest de largă dărnicie și jertfelnicie au făcut în Codlea, prot. Bran, trei familii și adevărată. vād. Elena Seceleanu, cumpărând 1 Sf. Evanghelie în preț de 18 mil lei; Gheorghe Seceleanu și soția, una Cruce de argint în preț de 12 mil lei și Ioan Pripis și soția, un chivot pe prestol în valoare de lei 15 mil. — Actul sfințirii lor s'a făcut a doua zi de Sf. Rusali, în cadrul unei solemnități impunătoare, în cursul căreia parohul local a rostit cuvinte de laudă la adresa donatorilor. — Pr. Gh. Fl. Preșmereanu.

Nr. 310/1943

(41) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III Cerbia cu filia Pogănești din protopopiatul Dobru, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela înfața publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela Stat
2. Casă parohială
3. Folosirea cimitirelor dela ambele Biserici.
4. Folosirea sesiunii parohiale de 4 $\frac{1}{2}$ jugăre în materă și 2 $\frac{1}{2}$ jugăre în filie, teren arabil și fânaț.
6. Stola obișnuită.

Cererile de concurs, însoțite de toate actele prescise de regulamentul parohial și de încuviințarea de candidare exoperată dela Înalt Prea Sfințitul Mitropolit, se vor înainta în termen oficiului protopopesc ort. rom. al Dobrei.

Concurenții se vor prezenta, cu încuviințare Oficiului protopopesc, într-o Duminecă sau sărbătoare în parohia bisericească, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Dobru, la 15 Mai 1943.

Oficiul Protopopesc ortodox român al Dobrei, în înțelegere cu consiliul parohial din Cerbia.

Pr. Adam Lăzărescu
adm. protopopesc

ANUNȚ

Dr. GEORGIA LUCIAN, specialist în boli și operațiuni de nas, gât, urechi, reia consultațiile în Sibiu, strada Regina Maria 16, Etaj. I (43) 3—3